

Nový Jeruzalém č. 2/2020

Zpravodaj pro 242. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
v Trpině – v úterý 11. února 2020 v 17 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb ve Velkém Meziříčí.

V úterý 14. ledna přijelo a přišlo na pouť NJ do Velkého Meziříčí čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 360 poutníků. Svátost smíření udělovalo 10 zpovědníků - Pán Bůh zaplať za jejich obětavou službu. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:**

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Jiřího Kupky na pouti NJ ve Velkém Meziříčí:

Špičkový chirurg, pro kterého se náročné operace staly **rutinou**. Každý pacient byl pro něho jenom číslo. Přivezli ženu, která utrpěla vážný úraz, s diagnózou vnitřní krvácení. Chirurg se jen tak letmo podíval do tváře pacientky a ustrnul hrůzou. Před ní ležela jeho vlastní žena a ten stav byl velmi vážný. Přestože operační sál byl stejný jako vždycky, přestože asistující personál byl úplně stejný jako vždycky, přece se něco podstatného změnilo. Chirurg svou ženu nesmírně miloval, nedokázal si představit svůj život bez ní. Měli spolu důvěrný vztah a stačilo málo, jedno přehlédnutí a mohl propadnout tomu samému, **rutině**, a jeho vlastní žena mohla být jenom *pouhé číslo*. Zmiňuji tuto zkušenost velmi slavného chirurga, pro kterého tento okamžik znamenal to, že když jde ke každé další operaci, tak si vyžádá podrobné informace o pacientovi. Nestačí mu, zda je to muž nebo žena, zda je mladý nebo starý, ale v jaké rodině ten člověk žije, čím ta rodina prochází, jestli mají radosti nebo trápení. A od té doby nepřistupuje k těm pacientům jako k číslům.

Ano milí přátelé Boží **rutina nám hrozí i duchovním životě** - nic a nikdo nás **nepřekvapí**. Jdeme tímto životem a máme dnes tuto možnost a je to velké dílo, když si uvědomíme, že je to v pořadí 241. pouť Nový Jeruzalém. To není samo sebou. Pro většinu našeho národa je to jeden úplně obyčejný večer. My jsme tady, to znamená, **nepodlehli jsme rutině**. Proč myslíte, že v Církvi máme liturgický kalendář? Kde se střídá advent, Vánoce, mezidobí, půst, Velikonoce a zase mezidobí? Právě proto, **aby to člověka vytrhlo z rutiny**. Aby člověk prožil **ÚŽAS**. Prožívali jsme krásné vánoční svátky, které jsou o tom **ÚŽASU**. Svatý otec papež František k Vánocům napsal nádherný list. Hovoří tam o jesličkách. A všimá si těch figur, které tam přicházejí. Nejenom Panny Marie, svatého Josefa, ale všech. Všech, které naplnil ten **ÚŽAS**. Nad tím, že Bůh je tady pro člověka, Bůh nás zná jménem, Bůh nás k sobě volá. Ne někdy, už teď! A bylo by dobré, **abychom si ten ÚŽAS nikým nenechali vzít**. A **nepodlehli té rutině**, že už nás **nic a nikdo nepřekvapí**. **Bůh stále překvapuje**.

Když jsem ukazoval dětem z mateřské školky Betlém. Bylo jich přes čtyřicet. Děti se dívaly do jesliček. Ale byl tam jeden chlapec, který, když jsem vyprávěl, co se stalo v Betlémě, se odpojil a šel do presbytáře, **díval se a pozoroval**. Potom se **díval** se na obrazy křížové cesty. Stál, pokýval hlavou a šel dál. Velmi pozorně se díval. Pak se vrátil a položil mně otázku: „**Co udělal ten pán, že mu ostatní ubližují?**“ - „To je Pán Ježíš, ten, který se narodil v Betlémě, stal se z něho muž, hlásal a konal dobro, ale lidem se to nelíbilo a tak ho chtěli zbavit života.“ A on říkal: „A oni ho i zabili!“ - „Ano!“ - „**Já - říká ten malý chlapec - až budu veliký, budu policajt, všechny je najdu a všechny spravedlivě potrestám.**“ **Velmi měpotěšilo, jak vnímavé je lidské srdce**. Mnozí bereme Vánoce jako tradici. Ale my víme, proč to je. Za měsíc přijde jiná situace. Přijde půst a Velikonoce. Je zde nějaká souvislost? Když jsem hovořil o tom **ÚŽASU**, všimněte si, že o Vánocích zaznívá od andělů směrem k pastýřům: „**Nebojte se!**“ Od anděla k Panně Marii: „**Neboj se!**“ Přijdou Velikonoce, budeme slavit **Kristovo vzkříšení, vítězství nad smrtí a hříchem nás lidí**. Kristus jako vzkříšený vstoupí do večera: „**Nebojte se!**“ „**Nebojte se!**“ Jak potřebujeme toto slyšet. To je **nebezpečí rutiny**. Jistě i po skončení této pouti. Kde je změna? **Ta změna je v tom, že s čím jsme přišli, to zde necháváme**. Netáhneme to jako balvan za sebou. Jistě ono se to zase ozve. Trápení v rodině, i o tom je tato pouť. Nebo, že máme málo

dětí, vymíráme. Vyprazdňují se kněžské semináře, řeholní komunity. Zdání klame. I dnes jsou povolání. My se potřebujeme sjednotit v tom, že povolání – do manželství, do kněžství nebo jiné formě života – budeme doprovázet, tím, že jim fandíme. To je přece **úžasné**, že **i dnes odpovídají na Boží volání**. Musíme přijmout s povděkem, že ještě někdo přichází do semináře. Když se konaly přijímací pohovory do kněžského semináře, biskup se ptal: „Víš, do čeho jdeš? Že si na tebe budou ukazovat lidé prstem a říkat – to je jeden z nich?“ Jeden z nich řekl: „**Já jsem jenom poslechl to, k čemu mě Bůh volá a já mu chci říct své ano.**“ Milí přátelé, to **ano** říká každý z nás dnes a denně. I v těch chvílích, kdy se nám přestává dařit. Nevíme kdy, nevíme jakým způsobem, ale víme, že Bůh zasáhne. A v mnoha ohledech **překvapivě, že to v člověku vyvolá úžas**. Kolik takových **úžasů, Božích zásahů jsme zažili**. *Kněz se těší na farní zahradě na dozrávající jablka. Ale ještě není čas. A jednoho dne v podvečer přijde a zjistí, že mu někdo na ta jablka chodí. Má podezření, že to budou jeho ministranti. A protože je učí náboženství, ví, že jsou znalí. Večer vezme ceduli a na strom připevní nápis: „Pán Bůh to všechno vidí!“ Na druhý den kněz jde zkontrolovat situaci stromu a ouha. Na cedulce je něco připsáno: „Ale neprozradí nás.“ Ten kněz říká, přece jsem do těch děcek něco dostal. Oni vědí.* To je skvělé, milí přátelé, že my víme. **Máme jít a hlásat, protože jsme pokřtění a posláni**. To znamená, že zapalujeme. Skrze mls Ježíš vstupuje do tohoto světa. **Papež svatý Jan Pavel II. jednou prohlásil, že každý člověk – muž nebo žena – každý je knězem tvorstva**. Každý. Sloužíme Bohu a sloužíme druhým. Jistě jsou vyčlenění muži, kteří přijímají svátostné svěcení pro specifickou službu u oltáře. Chtěl něco podstatného zdůraznit. Ten **úžas**, kdy jsme svědky **zázraku, při slavení mše svaté**, kdy Bůh sestupuje na tuto zem, mezi nás, tak nepatrně, skrytě. To není jen výsada kněží, **všichni jsme svědky toho zázraku**. A zvlášť v tom okamžiku, kdy **přijímáte svátostného Krista** a vycházíme ven a hoříme. A platí, kdo hoří ten zapaluje. A zapalovat může jen ten, kdo ví, proč to tak je. **A kdo se nebojí propadnout – v tom dobrém slova smyslu – tomu úžasu nad tím co je**. Nepřidávejme se k té tezi, že všechno v našem národě a ve světě je špatné. Ano i co se týká církevního prostředí – že nám lidí ubývá – to víme všichni. Ale máme přece nějaké zkušenosti, že tvoříme jedno společenství. Nejenom kněží, všichni pokřtění – malé děti, bratři a sestry. **Všichni patříme Kristu a to mě naplňuje ÚŽASEM**. Bůh to všechno dobře vede, má to pevně ve svých rukou. A když se mu i dnes, při této nádherné pouti dáme znovu k dispozici, pak jsem přesvědčen, že se budou dít zázraky. **Protože budeme citliví pro Boží věci**. A možná Bůh právě nás, kteří se učíme žít, **vnášeli to Božsky**. My jsme ty **živé svatostánky**, když přijímáme Krista a jdeme do tohoto světa. **Maria – vykonal a Bůh řekl** a změnila svět. Přeji vám i sobě, abychom byli jejími dětmi - **ve skrytosti**. Abychom vnímali, že ona, matka krásné lásky, při nás stojí. Aby nás vedla, abychom tak jako ona rozjímalí to, co Bůh pro nás udělal. Když měl prezident Kennedy inaugurační řeč, řekl Američanům: „**Milí Američané, neptejte se, co udělá Amerika pro vás, ale co vy uděláte pro Ameriku.**“ Dovolím si tohoto velkého muže využít v náš prospěch: **Neptejme se co Bůh dělá pro nás, ale co my chceme dělat pro něho**. A když to bude naše rozhodnutí – **ve víře vytrvat až do konce** – pak jsme pochopili **o čem je Písmo, o čem je život**. A Bůh je připravený nám dávat. Bude dávat nám i našim blízkým a **budeme svědky zázraků**. A naplní nás jeden velký **úžas** už teď, za měsíce, za roky, ale **zcela jistě v jeho království**.

Sbírka - po zaplacení autobusů, nutné režie - jsme darovali **10 377 Kč** na bohoslovce. Pán Bůh zaplať. Poděkování patří také místnímu faráři otci Pavlovi Šenkyříkovi a všem farníkům z Velkého Meziříčí, kteří celou 241.pouť NJ velmi dobře a obětavě organizačně připravili.

A hlavně - **díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ**.

Představení hlavního celebranta NJ v Trpině, kterým je Mons. Mgr. Josef Socha, papežský prelát z Hradce Králové: Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště:

Mons. Josef Socha se narodil 28. 6. 1943 v Předhradí u Skutče. Po absolvování konzervatoře v Kroměříži působil tři roky v Moravské filharmonii Olomouc. V letech 1968 – 1973 studoval bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Jako kaplan působil od r. 1973 v Kutné Hoře, v letech 1977 – 1982 byl ustanoven duchovním správcem v Kácově nad Sázavou, poté ve Zbraslavicích. Od roku 1985 působí v Hradci Králové, nejprve jako archivář biskupské konzistoře a duchovní správce kostela Panny Marie, po roce 1990 jako sekretář biskupa Karla Otčenáška. V letech

1998 – 2010 byl generálním vikářem biskupa Dominika Duky a od května 2011 do konce roku 2019 byl generálním vikářem biskupa Jana Vokála. Nyní působí dál jako pracovník biskupství s určením biskupský delegát. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Na dětství a život v blízkosti svých rodičů a také prarodičů, kteří s námi bydleli v jednom domě, vzpomínám rád. Jsem vděčný za to, byl v křesťanském prostředí a denně jsem měl možnost nahlížet do jednoduché, prosté, ryzí a upřímné víry svých rodičů a prarodičů. Ráno i večer jsem viděl, jak se modlí a jak prožívají jednotlivá období církevního roku, jak k tomu povzbuzuje církev skrze křesťanskou tradici. Advent, Vánoce, půst, tradice májových pobožností, Svatodušní svátky, Boží Tělo... a vůbec všechno, co patří k rytmu církevního roku. Život v tomto duchu patří k životu každého člověka. Nedovedu si představit, že bych toto všechno neměl. A opravdu bych to neměl, kdyby nebylo mých rodičů, kteří tuto pozehanou a živou tradici církve přijímali jako dar i samozřejmost. Rodiče mi byli vzorem v pracovitosti, odpovědnosti a i v tom, že uměli přijímat, a to vždy zdůrazňovali, z Božích rukou všechno, co přinášel život. A dovedli to zpracovávat živou vírou k užítku svému i celé rodiny. Za co jim také vděčím, je i to, že neděle pro celý náš dům byl dnem svátečního klidu, nedělní bohoslužby a odpočinku. Už jako děti jsme se na tento den těšili. A nejen proto, že jsme nemuseli do školy. Prožívání neděle jako dne Páně stmelovalo i naši rodinu a zaslavovalo do tajemství křesťanského života. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Povolání ke kněžství přišlo až poté, co jsem měl svoje povolání. Bůh má s člověkem své plány a také je uskutečňuje. Když přišla první myšlenka, která měla už velkou sílu a zůstávala vězet v tom dobrém slova smyslu v hlubinách srdce, bylo to i pro mě velkým překvapením. Nějaký čas jsem přemýšlel a v tomto čase začala víc a víc převažovat touha po kněžství. Aniž bych zanevřel na svoje bývalé povolání, poznával jsem víc a víc, že mě Bůh chce mít jinde než u houslí. Jsem Bohu vděčný, že jsem se směl stát Kristovým knězem. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Dobrých kněží, kteří na mě zapůsobili svým kněžským životem, bylo jistě mnoho. Neměl jsem žádný konkrétní a zářivý příklad kněžské osobnosti. Pro mě každý kněz byl znamením Boží přítomnosti, protože zpřítomňoval na oltáři tajemství Kristovy oběti na kříži. Této úctě ke každému knězi mě učili i moji rodiče. A také i obyčejní, prostí věřící, které jsem už jako chlapec a ministrant vídával z okolních vesnic přicházet za každého počasí na nedělní mši svatou. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** V životě kněze je všechno důležité a krásné, i když mnoho událostí má v životě kněze jasnou podobu Kristova kříže. Jinak to ani nemůže být. Musím stále objevovat ve svém životě krásu a radost z daru kněžství a vím, že tady na světě nejsem schopen dostat se až do těch nejzazších hloubek toho, že si Bůh povolal ke kněžství také i mne. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Není snadné předávat dar víry. Poznával jsem to už u svých rodičů. Žili křesťansky a mohu říci, že i poctivě, ale poznával jsem, že to je nad lidské síly být dobrým křesťanem a předávat víru druhým. Ale také jsem se u nich i naučil, že v této službě nám vydatně pomáhá Bůh a stále je přítomen v našich radostech i bolestech, starostech i zklamáních, jistotách i nejistotách, v nemoci i umírání. Člověk, který počítá ve svém životě s Bohem a dovede mu svěřit všechno, co k jeho životu patří, je dobrým evangelizátorem a stává se podle Krista „světlem světa a solí země“. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě, ve farnosti?** To, co je v životě kněze velmi důležité a potřebné, je stále rostoucí radost z daru kněžství. Právě o toto se snažím v práci, kterou jako generální vikář denně vykonávám. Je to služba jiná, než když jsem působil jako kněz ve farnosti. A právě úsilí o radost mi zároveň pomáhá tuto někdy náročnou službu nejen vydržet, ale přijímat ji jako dar. Musel jsem mnoho opustit, když jsem přišel na biskupství, ale za těch 30 let, co zde působím, jsem víc získal, než jsem musel obětovat. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Je mi už 77 let, poznávám své lidské limity a samozřejmě i svou slabost a hříšnost. I k té se hlásím. I tu musím nechávat léčit ve svátosti smíření a vděčně a s pokorou přijímat dar Božího milosrdenství, které mi pomáhá překonávat moje limity, nedostatky i hříchy. **Na co se nejvíc těšíte?** Většinou se říká, že se člověk těší na to, až bude v důchodu. Důchodový věk už mám a času na odpočinek mi mnoho nezbyvá. Jiné to už asi nebude. V současné době kromě malého úvazku na biskupství působím v pastoraci, a to jako výpomocný duchovní při katedrále Svatého Ducha a o nedělích jezdím do farnosti Rosice nad Labem, aby tamní farníci měli možnost nedělní mše svaté. Pan biskup

Hlouch nám v semináři říkával: „Odpočívat budete až v nebi.“ Přijímali jsme to tenkrát, byl jsem v prvním ročníku v Litoměřicích, jako dobrý vtip a moc jsme tomu nerozuměli. Po tolika letech poznávám, že tato biskupova věta byla prorocká, a že se realizuje i v mém životě. Kněžský život podléhá přece jen jiným zákonitostem než život hudebníka. Je to cesta za Kristem, která má stále jasnější a zřetelnější podobu Kristovy křížové cesty, která směřovala na Kalvárii. Usiluji o to, i když je to náročné, abych v této Kristově perspektivě spatřoval naplnění svého kněžství a tedy i naplnění svých osobních přání, tužeb i radostí. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Člověk, který v životě hledá jen samou radost, ji asi hned tak všude nevidí. Spíš bychom měli prosit, abychom neoslepli tak, že bychom přestali vidět každý pramének radosti, který se před naším zrakem otevře a nabízí se se svým poselstvím. **Kam bude nasměrována sbírka na pouti NJ v Trpíně?** Otec Josef tuto starost přenechal na místního faře - P. Josefa Matrase a ten ji určil na Adopci na dálku a pro Betlém nenarozeným.

Pozvánky.

FATYM zve na faru do Prosiměřic na duchovní obnovy exercičního typu v roce 2020 s heslem: Kdo se řádně obnovuje, ten zbytečně nestagnuje! Začíná se vždy ve čtvrtek v 18:00, zakončení v neděli ve 14:00. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. Cena: 300 Kč (vzhledem k skutečným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). Přihlášky: ŘKF Náměstí 20, 671 03 Vranov n/D, e-mail: marek@fatym.com, telefon 515 296 384. **Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihláшено alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen!**

Nabízíme: 13. – 16. 2. – pro ženy – P. Milan Plíšek – téma: Hovory o víře. 20. - 23. 2. – pro ženy – jáhen Ladislav Kinc – téma: Pán Ježíš: Horské kázání; 27. 2. –1. 3. – pro Marianky větší – P. Marek Dunda – téma: Život a víra; 12. – 15. 3. - pro maminky Marianek a Soluňáků – P.Marek Dunda – téma: Stopy

Postní duchovní obnova 4. dubna 2020 ve Štěpánově nad Svratkou, kterou povede – dá-li Bůh – P. Mgr. Ing. Pavel Habrovec. Zahájíme ji – dá-li Bůh – v 9 hodin adorací, budou tři přednášky na téma **Osmero blahoslavenství podle encykliky papeže Františka: Povláni ke svatosti**; polední občerstvení na faře, sv. zpověď, křížová cesta, korunka k Božimu milosrdenství, svatý růženec, mše svatá, svátostně pozehnání. Předpokládaný konec – v 16 hodin. **Srdečně zveme.**

Lurdy - La Salette 30.4.-9.5.2020, duchovní doprovod Mons. Jan Peňáz, cena 13800 Kč zahrnuje dopravu, ubytování s polopenzí. Zbývá posledních 10 volných míst.

Medugorje - 10.3.-15.3.2020, duchovní doprovod P. Mariusz Lezsko SAC, cena 3000 Kč + 60 Euro za ubytování s polopenzí. Na obě poutě se přihlašujte co nejdříve, nejpozději do půlky února, u Václava Šustra, tel.: 777 640 961, mail: vaclav.sustr@post.cz

Plán poutí na rok 2020: 8. 5. poutní výlet rodin s dětmi; 17. – 19. 7. – Západní Čechy IV.; 16.–22. 8. - XX. pěší pout' na Velehrad; 12. 9. – XVII. pěší smírná pout' P. MUDr. L. Kubíčka

Plán poutí NJ na rok 2020 a rok 2021:

2020	14. duben	Měřín – P. Čamek	13. květen	Bohdalov	16. červen	Žďár n/Sáz	
			14. červenec		13. srpen	15. září	Pavlov
			13. říjen	Velká Bíteš	12. listopad	15. prosinec	Olešnice

2021 11.(16.) února – Lysice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -... ..

Srdečné pozvání na 243. pout' NJ – ve čtvrtek 12. března 2020 v 17 hodin do Křížanova – hlavní celebrant – P. ICLic. Mgr. Stanislav Tomšíček, farář ve Svojanově a Bělé nad Svitavou, spolupracovník diecézního pastoračního manželu, advokát Diecézního církevního soudu.

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 2. 2020. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14. Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970 **Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.**

Nový Jeruzalém č. 2/2020

Zpravodaj pro 242. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
v Trpině – v úterý 11. února 2020 v 17 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb ve Velkém Meziříčí.

V úterý 14. ledna přijelo a přišlo na pouť NJ do Velkého Meziříčí čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 360 poutníků. Svátost smíření udělovalo 10 zpovědníků - Pán Bůh zaplať za jejich obětavou službu. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:**

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Jiřího Kupky na pouti NJ ve Velkém Meziříčí:

Špičkový chirurg, pro kterého se náročné operace staly rutinou. Každý pacient bylo pro něho jenom číslo. Přivezli ženu, která utrpěla vážný úraz, s diagnózou vnitřní krvácení. Chirurg se jen tak letmo podíval do tváře pacientky a ustrnul hrůzou. Před ním ležela jeho vlastní žena a ten stav byl velmi vážný. Přestože operační sál byl stejný jako vždycky, přestože asistující personál byl úplně stejný jako vždycky, přece se něco podstatného změnilo. Chirurg svou ženu nesmírně miloval, nedokázal si představit svůj život bez ní. Měli spolu důvěrný vztah a stačilo málo, jedno přehlédnutí a mohl propadnout tomu samému, rutině a jeho vlastní žena mohla být jenom pouhé číslo. Zmiňuji tuto zkušenost velmi slavného chirurga, pro kterého tento okamžik znamenal to, že když jde k operaci, tak si vyžádá podrobné informace o pacientovi. Nestačí mu, zda je to muž nebo žena, zda je mladý nebo starý, ale v jaké rodině ten člověk žije čím ta rodině prochází. Jestli jsou tam radosti nebo trápení. A od té doby nepřistupuje k těm pacientům jako k číslicím. Uvědomuje si, že ten člověk někoho má a cítí obrovský závazek a svým způsobem, i když to je víru nepraktikující člověk, vnímá, že je přece někdo, kdo vede jeho ruku a aby operace dopadla úspěšně a ten člověk se vrátil zpátky mezi ty své.

Ano milí přátelé Boží, ta **rutina**. Ale ona se netýká jen našeho tělesného života, ale ona hrozí i v duchovním životě. Že nás vůbec nic a nikdo **nepřekvapí**. A jdeme tímto životem a proto je tak důležité, že máme dnes tuto možnost a je to velké dílo, když si uvědomíme, že je to v pořadí 241. pouť Nový Jeruzaléma. To není samo sebou. Jistě pro nás všechny, tak jako pro většinu našeho národa, je to zase jeden úplně obyčejný večer. A možná mnozí si přejí, aby noc skončila a bylo ráno. My jsme tady, to znamená, **nepodlehli jsme té rutině**. Proč myslíte, že my v Církvi máme liturgický kalendář? Kde se střídá Advent, Vánoce, mezidobí, půst, Velikonoce a zase mezidobí? Právě proto, **aby to člověka vytrhlo z rutiny**. Aby člověk prožil **ÚŽAS**. Prožívali jsme – a vánoční strom a Betlém to dosvědčuje – krásné vánoční svátky, které jsou o tom **ÚŽASU**. Svátý otec papež František k Vánocům napsal nádherný list. Hovoří tam o jesličkách. A všímá si těch figur, které tam přicházejí. Nejenom Panny Marie, svatého Josefa, ale všech. Všechny, které naplnil ten **ÚŽAS**. Nad tím, že Bůh je tady pro člověka, že nejsme my lidé jenom pouhé číslo na nějakém seznamu. Bůh nás zná jménem, Bůh nás k sobě volá. Ne někdy, už teď! A ten **ÚŽAS**, bylo by dobré, **abychom si ho nikým nenechali vzít**. A **nepodlehli té rutině**. Že už nás **nic a nikdo nepřekvapí**. **Bůh stále překvapuje**. A musím to říct ze své zkušenosti. Když jsem v jedné farnosti ukazoval dětem Betlém. Dětem z mateřské školky. Bylo jich přes čtyřicet. Děti se dívali do jesliček, hlavně na černouška. Ale byl tam jeden chlapec, který, když jsem vyprávěl co se stalo v Betlémě, on se odpojil a šel do presbytáře, **díval se a pozoroval**. A pak šel kostelem z jedné strany, z druhé strany a **díval se na obrazy křížové cesty**. Stál, pokýval hlavou a šel dál. Velmi pozorně se díval. Pak se vrátil a položil mně otázku: **„Co udělal ten pán, že mu ostatní ubližují?“** A tak jsem mu odpověděl: „To je Pán Ježíš, ten, který se narodil v Betlémě, stal se z něho muž, hlásal a konal dobro, ale lidem se to nelíbilo a tak ho chtěli zbavit života.“ A on říkal: „A oni ho i zabili?“ – „Ano, oni ho zabili!“ – **„Já - říká ten malý chlapec – až budu veliký, budu policajt, všechny je najdu a všechny spravedlivě potrestám.“** A v tu chvíli jsem si, milí přátelé, uvědomil, jak dokážeme uchlácholit pěknými slovy

děti i dospělě. Stačilo velmi málo a mě **velmi potěšilo, jak vnímavé je lidské srdce**. Nejenom děti, ale i nás dospělých. Mnozí bereme Vánoce jako folklór, dobrou tradici. Ale my víme, proč to je. My víme, proč to tak muselo být. Za měsíc přijde jiná situace. Přijde půst. Velikonoce. Mnozí si dali tu práci a hledali nějakou souvislost Advent a Vánoce – půst a Velikonoce. A zdá se, že tam nenajdeme žádnou společnou nit. Ale jednu ano. U Vánoc a Velikonoc zcela konkrétní. Když jsem hovořil o tom **ÚŽASU**, všimněte si, že u těch Vánoc zaznívá od andělů směrem k pastýřům: **„Nebojte se!“** Od anděla k Panně Marii: **„Neboj se!“** Přijdou Velikonoce, budeme slavít **Kristovo vzkříšení, vítězství nad smrtí a hříchem nás lidí**. Kristus jako vzkříšený vstoupí do večera: **„Nebojte se!“** **„Nebojte se!“** Jak potřebujeme toto slyšet. Když přichází to, že den střídá den a zdá se, že se nic nemění, že se neměníme my. To je **nebezpečí rutiny**. Jistě i po skončení této pouti. Zase se rozejdeme, ve stejných šatech – u nás u kněží je to jiné máme liturgický oděv – s tím samým účesem, stejní se vracíme zpátky. Kde je ta změna? **Ta změna je v tom, že s čím jsme přišli, to zde necháváme**. Netáhneme to jako balvan za sebou. Jistě ono se to zase ozve. Trápení v rodině, i o tom je tato pouť. Nebo, že máme málo dětí, vymíráme. Vyprazdňují se kněžské semináře, řeholní komunity. Zdání klame. I dnes jsou povolání. My potřebujeme se sjednotit v tom, že ty povolání – do manželství, do kněžství nebo jiné formě života – budeme doprovázet, tím, že jim fandíme. To je přece **úžasné**. Že i **dnes odpovídají na Boží volání**. Ano i v semináři, po tom všem čím prochází naše společnost a čím prochází i Církev. Dá se říct, že musíme přijmout s povděkem, že ještě někdo přichází do semináře. Když se konaly přijímací pohovory do kněžského semináře, tak se biskup ptá: „Víš do čeho jdeš? Že si na tebe budou ukazovat lidé prstem a říkat – to je jeden z nich? Jeden z nich řekl – **Já jsem jenom poslechl to, k čemu mě Bůh volá a já mu chci říct své ano**. Milí přátelé, to ano říká každý z nás dnes a denně. Možná to říkáme i těch chvílích, kdy se nám přestává dařit. Nevíme kdy, nevíme jakým způsobem, ale víme, že Bůh zasáhne. A v mnoha ohledech **překvapivě, že to v člověku vyvolá úžas**. A zase z našich kněžských řad – moji spolubratři kněží to potvrdí, kolik takových **úžasů, Božích zásahů jsme zažili**. *V jednom případě, kdy kněz se těší na farní zahradě, jak mu tam dozrávají jablka. Těší se, až si jedno utrhne, ale ještě není čas. A jednoho dne v poledne přijde a zjistí, že ten strom je nějaký chabý, že mu někdo na ta jablka chodí. Má podezření, že to budou jeho ministranti, jsou velmi zdatní. Plot pro ně neznamena nic. A protože je učí náboženství, ví, že jsou znalí. Večer vezme ceduli a na strom připevní nápis: „Pán Bůh to všechno vidí!“ Na druhý den kněz jde zkontrolovat situaci stromu a ouha. Na cedulce je něco připsáno: „Ale neprozradí nás.“ Ten kněz říká, tady nešlo o ty jablka, ale přece jsem do těch děcek něco dostal. Oni ví. To je skvělé, milí přátelé, že my víme. A když se říká, že **máme jít a hlásat, protože jsme pokřtěni a posláni**. To znamená, že zapalujeme. My dáváme souhlas, k tomu – my nepatrní a hříšní - aby Ježíš vstupoval do tohoto světa. **Svátý Jan Pavel II. papež, jednou prohlásil, že každý člověk – muž nebo žena – každý je knězem tvorstva**. Každý. Protože slouží, slouží Bohu jako pokřtěný a slouží druhým. Jistě jsou vyčlenění muži, kteří přijímají svátostné svěcení pro specifickou službu u oltáře. Ale on tím chtěl něco zdůraznit, něco podstatného. Že ten úžas, že jsme všechny zázraku, při slavení mše svaté, kdy Bůh sestupuje na tuto zem, mezi nás, tak nepatrně, skrytě. To není jen výsada kněží, **všichni jsme svědky toho zázraku**. A zvláště v tom okamžiku, kdy **přijímáte svátostného Krista** a vycházíme ven a hoříme. A platí, kdo hoří ten zapaluje. A zapalovat může jen ten, kdo ví, proč to tak je. **A kdo se nebojí propadnout – v tom dobrém slova smyslu – tomu úžasu nad tím co je**. Nepřidáveme se k té tezi, že všechno v našem národě a ve světě je špatné. Takových komentářů slyšíme desítky. Nic se nedaří, všechno je špatné. Ano i co se týká církevního prostředí – že nám lidí ubývá – to víme všichni. Ale máme přece nějaké zkušenosti, že tvoříme jedno společenství. Nejenom kněží, všichni pokřtěni – malé děti, bratři a sestry. **Všichni patříme Kristu a to mě naplňuje ÚŽASEM**. Bůh to všechno dobře vede, má to pevně ve svých rukou. A když se mu i dnes, při této nádherné pouti dáme znovu k dispozici, pak jsem přesvědčen, že se budou dít zázraky. Že nám – promiňte mi ten výraz – vypadnou oči z důlků. **Protože budeme citliví pro Boží věci**. A možná Bůh právě nás, kteří se tak často vyznáváme ze své minulosti, možná právě nás vybírá k těmto věcem, abychom do tohoto světa, v kterém žijeme – nebo lépe řečeno, učíme se žít, **vnášeli to Božské**. My jsme ty **živé svatostánky**, když přijímáme Krista a jdeme do tohoto světa. A nemusíme si vzít hlásné trouby: **„Já jsem někdo, ten, kterého Ježíš***

zvolil.“ Maria – **vykonala co Bůh řekl** a změnila svět. Stal se zázrak. Přeji vám i sobě, abychom byli jejími dětmi. Ne nějak programově, hlasitě. Spíše **ve skrytosti**. Abychom vnímali, že ona, matka krásné lásky, při nás stojí. Aby nás vedla, abychom tak jako ona rozjímali to co Bůh pro nás udělal. Otočme to – **co my uděláme pro Boha?** Když Kennedy měl inaugurační řeč, tak řekl Američanům: „**Milí Američané, neptejte se co udělá Amerika pro vás, ale co vy uděláte pro Ameriku.**“ Dovolím si tohoto velkého muže využít v náš prospěch: **„Neptejte se co Bůh dělá pro nás, ale co my chceme dělat pro něho.** A když to bude naše rozhodnutí – **ve víře vytrvat až do konce** – pak jsme pochopili **o čem je Písmo, o čem je život.** A Bůh je připravený nám dávat. Bude dávat nám i našim blízkým a **budeme svědky zázraků. A naplní nás jeden velký úžas** už teď, za měsíce, za roky, ale **zcela jistě v jeho království.**
Sbírka - po zaplacení autobusů, nutné režie - jsme darovali **KČ** na bohoslovce . Pán Bůh zaplatí. Poděkování patří také místnímu faráři otci Pavlovi Šenkyříkovi a všem farníkům z Velkého Meziříčí, kteří celou 241.pouti NJ velmi dobře a obětavě organizačně připravili.
A hlavně - **díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly pouti NJ.**

Představení hlavního celebranta NJ v Trpíně, kterým je Mons. Josef Socha, papežský prelát z Hradce Králové:

Stručně představení – věk, dětství, mládí, studia, působistiště: Mons. Josef Socha se narodil 28. 6. 1943 v Předhradí u Skutče. Po absolvování konzervatoře v Kroměříži působil tři roky v Moravské filharmonii Olomouc. V letech 1968 – 1973 studoval bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Jako kaplan působil od r. 1973 v Kutné Hoře, v letech 1977 – 1982 byl ustanoven duchovním správcem v Kácově nad Sázavou, poté ve Zbraslavicích. Od roku 1985 působí v Hradci Králové, nejprve jako archivář biskupské konzistoře a duchovní správce kostela Panny Marie, po roce 1990 jako sekretář biskupa Karla Otčenáška. V letech 1998 – 2010 byl generálním vikářem biskupa Dominika Duky a od května 2011 do konce roku 2019 byl generálním vikářem biskupa Jana Vokála. Nyní působí dál jako pracovník biskupství s určením biskupský delegát.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Na dětství a život v blízkosti svých rodičů a také prarodičů, kteří s námi bydleli v jednom domě, vzpomínám rád. Jsem vděčný především za to, že jsem už od nejtělejšího věku byl v křesťanském prostředí a denně jsem měl možnost nahlížet do jednoduché, prosté, ryzí a upřímné víry svých rodičů a prarodičů. Ráno i večer jsem viděl, jak se modlí a jak prožívají jednotlivá období církevního roku tak, jak k tomu povzbuzuje církev skrze křesťanskou tradici. Advent, Vánoce, půst, tradice májových pobožností, Svatodušní svátky, Boží Tělo... a vůbec všechno, co patří k rytmu církevního roku. Život v tomto duchu jsem přijímal a dosud přijímám jako něco, co neodmyslitelně patří k životu každého člověka. Právě duch církevního roku obohacoval už od dětství moje myšlení, tužby, přání, modlitby, celý život. Nedovedu si představit, že bych toto všechno neměl. A opravdu bych to neměl, kdyby nebylo mých rodičů, kteří tuto požehnanou a živou tradici církve přijímali jako dar i samozřejmost. Rodiče mi byli vzorem v pracovitosti, odpovědnosti a i v tom, že uměli přijímat, a to vždy zdůrazňovali, z Božích rukou všechno, co přinášel život. A dovedli to zpracovávat živou vírou k užítku svému i celé rodiny. Za co jim také vděčím, je i to, že neděle pro celý náš dům byl dnem svátečního klidu, nedělní bohoslužby a odpočinku. Už jako děti jsme se na tento den těšili. A nejen proto, že jsme nemuseli do školy. Prožívání neděle jako dne Páně stmelovalo i naši rodinu a zasvěcovalo do tajemství křesťanského života.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Povolání ke kněžství přišlo až po té, co jsem měl svoje povolání. Myslel jsem, že už ani jiné mít nebudu. Měl jsem ho rád a už odmala jsem se těšil ze všeho, co mi připomínalo hudbu. Netušil jsem, že povolání hudebníka bude pro mě pouze předstupěň k další cestě. Bůh má s člověkem své plány a také je uskutečňuje. Když přišla první myšlenka, která měla už velkou sílu a zůstávala vězet v tom dobrém slova smyslu v hlubinách srdce, bylo to i pro mě velkým překvapením. Nějaký čas jsem přemýšlel a v tomto čase začala víc a víc převažovat touha po kněžství. Aniž bych zanevřel na svoje bývalé povolání, poznával jsem víc a víc, že mě Bůh chce mít jinde než u houslí. Dar kněžství převážil i mou někdejší touhu po muzikanství a jsem Bohu vděčný, že jsem se směl stát Kristovým knězem.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Dobrých kněží, kteří na mě zapůsobili svým kněžským životem, bylo jistě mnoho. Neměl jsem žádný konkrétní a zářivý příklad kněžské osobnosti. Pro mě každý kněz byl znamením Boží přítomnosti, protože zpřítomňoval na oltáři tajemství Kristovy oběti na kříži. Těto úctě ke každému knězi mě učili i moji rodiče. A také i obyčejní, prostí věřící, které jsem už jako chlapec a ministrant viděl z okolních vesnic přicházet za každého počasí na nedělní mši svatou.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? V životě kněze je všechno důležité a krásné, i když mnoho událostí má v životě kněze jasnou podobu Kristova kříže. Jinak to ani nemůže být. Důležitost, krása, radost... to všechno má své místo v životě služebníka oltáře. Jenže všechny tyto skutečnosti mají možná jiné akcenty, než tomu bylo u povolání hudebníka. Musím stále objevovat ve svém životě krásu a radost z daru kněžství a vím, že tady na světě nejsem schopen dostat se až do těch nejzazších hloubek toho, že si Bůh povolal ke kněžství také i mne.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Není snadné předávat dar víry. Poznával jsem to už u svých rodičů. Žili křesťansky a mohu říci, že i poctivě, ale poznával jsem, že to je nad lidské síly být dobrým křesťanem a předávat víru druhým. Ale také jsem se u nich i naučil, že v této službě nám vydatně pomáhá Bůh a stále je přítomen v našich radostech i bolestech, starostech i zklamáních, jistotách i nejistotách, v nemoci i umírání. Člověk, který počítá ve svém životě s Bohem a dovede mu světit všechno, co k jeho životu patří, je dobrým evangelizátorem a stává se podle Krista „světlem světa a solí země“.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě, ve farnosti?

To, co je v životě kněze velmi důležité a potřebné, je stále rostoucí radost z daru kněžství. Právě o toto se snažím v práci, kterou jako generální vikář denně vykonávám. Je to služba jiná, než když jsem působil jako kněz ve farnosti. A právě úsilí o radost mi zároveň pomáhá tuto někdy náročnou službu nejen vydržet, ale přijímat ji jako dar. Musel jsem mnoho opustit, když jsem přišel na biskupství, ale za těch 30 let, co zde působím, jsem víc získal, než jsem musel obětovat.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Je mi už 77 let, poznávám své lidské limity a samozřejmě i svou slabost a hříšnost. I k té se hlásím. I tu musím nechávat léčit ve svátosti smíření a vděčně a s pokorou přijímat dar Božího milosrdenství, které mi pomáhá překonávat moje limity, nedostatky i hříchy.

Na co se nejvíc těšíte? Většinou se říká, že se člověk těší na to, až bude v důchodu.

Důchodový věk už mám a času na odpočinek mi mnoho nezbyvá. Jiné to už asi nebude. V současné době kromě malého úvazku na biskupství působím v pastoraci, a to jako výpomocný duchovní při katedrále Svatého Ducha a o nedělích jezdím do farnosti Rosice nad Labem, aby tamní farníci měli možnost nedělní mše svaté. Pan biskup Hlouch nám v semináři říkával: „Odpočívát budete až v nebi.“ Přijímali jsme to tenkrát, byl jsem v prvním ročníku v Litoměřicích, jako dobrý vtip a moc jsme tomu nerozuměli. Po tolika letech poznávám, že tato biskupova věta byla prorocká, a že se realizuje i v mém životě. Kněžský život podléhá přece jen jiným zákonitostem, než život hudebníka. Je to cesta za Kristem, která má stále jasnější a zřetelnější podobu Kristovy křížové cesty, která směřovala na Kalvárii. Usiluji o to, i když je to náročné, abych v této Kristově perspektivě spatřoval naplnění svého kněžství a tedy i naplnění svých osobních přání, tužeb i radostí.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Člověk, který v životě hledá jen samou radost, ji asi hned tak všude nevidí. Spíš bychom měli prosit, abychom neoslepli tak, že bychom přestali vidět každý pramének radosti, který se před naším zrakem otevře a nabízí se se svým poselstvím.

Pozvánky.

FATYM zve na faru do Prosiměřic na duchovní obnovy exercičního typu v roce 2020 s heslem: Kdo se řádně obnovuje, ten zbytečně nestagnuje! Začíná se vždy ve čtvrtek v 18:00, zakončení v neděli ve 14:00. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a

potravin do společné kuchyně. Cena: 300 Kč (vzhledem k skutečným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc). Přihlášky: ŘKF Náměstí 20, 671 03 Vranov n/D, e-mail: marek@fatym.com, telefon 515 296 384. **Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášeno alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen!**

Nabízíme: 6. – 9. 2. – pro Marianky malé – P. Marek Dunda – téma: Učím se od Panny Marie; 13. – 16. 2. – pro ženy – P. Milan Plíšek – téma: Hovory o víře. 20. - 23. 2. – pro ženy – jáhen Ladislav Kinc – téma: Pán Ježíš: Horské kázání; 27. 2. – 1. 3. – pro Marianky větší – P. Marek Dunda – téma: Život a víra; 12. – 15. 3. - pro maminky Marianek a Soluňáků – P.Marek Dunda – téma: Stopy

Postní duchovní obnova 4. dubna 2020 ve Štěpánově nad Svratkou, kterou povede – dá-li Bůh – P. Mgr. Ing. Pavel Habrovec. Zahájíme ji – dá-li Bůh – v 9 hodin adorací, budou tři přednášky na téma **Osmero blahoslavenství podle encykliky papeže Františka: Povolání ke svatosti**; polední občerstvení na faře, sv. zpověď, křížová cesta, korunka k Božímu milosrdenství, svatý růženec, mše svatá, svátostné požehnání. Předpokládaný konec – v 16 hodin. **Srdečně zveme.**

Lurdy - La Salette 30.4.-9.5.2020, duchovní doprovod Mons. Jan Peňáz, cena 13800 Kč zahrnuje dopravu, ubytování s polopenzí. Zbývá posledních 10 volných míst.

Medugorje - 10.3.-15.3.2020, duchovní doprovod P. Mariusz Lezsko SAC, cena 3000 Kč + 60 Euro za ubytování s polopenzí. Na obě poutě se přihlašujte co nejdříve, nejpozději do půlky února, u Václava Šustry, tel.: 777 640 961, mail: vaclav.sustr@post.cz

Plán poutí na rok 2020: 8. 5. poutní výlet rodin s dětmi; 17. – 19. 7. – Západní Čechy IV.;
16.–22. 8. - XX. pěší pout' na Velehrad; 12. 9. – XVII. pěší smírná pout' P. MUDr. L. Kubíčka

Plán poutí NJ na rok 2020 a rok 2021:

2020	14. duben	Měřín – P. Čamek	13. květen	Bohdalov	16. červen	Žďár n/Sáz
	14. červenec		13. srpen		15. září	Pavlov
	13. říjen	Velká Bíteš	12. listopad		15. prosinec	Olešnice

2021 11.(16.) února – Lysice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -... ..

Srdečné pozvání na 243. pout' NJ – ve čtvrtek 12. března 2020 v 17 hodin do Křižanova – hlavní celebrant – P. ICLic. Mgr. Stanislav Tomšíček, farář ve Svojanově a Bělé nad Svitavou, spolupracovník diecézního pastoračního manželů, advokát Diecézního církevního soudu.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 2. 2020. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14. Zodpovědný redaktor : jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970
Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.